

que contents estaven! Amb quin goig refilaven ses cantúries infantivols!

Una sessió de cant de la senyoreta Dolors Farré és quelcom tan afalagador que hom no oblida pas de qualsevol manera. La seva veu tan ben timbrada, el sentiment amb que desgrana belles cançons i la polidesa amb que fa parlar les tecles del piano, són tan escaients, que el regust de tornemhi ens feu passar volant les hores de la tarda. La foscor embolcallava el casal; ens tinguérem d'acomiar-nos. Bella recordança d'unes hores de fruïció; fa parlar la nostra pensa.

De cân Blanc prop la masia sempre hi tinc mon pensament, i mon goig be prou seria atancarm'hi cada dia per a ésser-hi eternament.

RODAMON

Els estiuejants

En arribar la temporada d'estiu, hom enyora els estiuejants. Una vila sens estiuejants no coneix els fluxes i refluxes de la vida. N'apar talment una vila esmortuïda. Jo diria que és una vila que viu en eternal hivernada. Ço que fan els ocells refileires en els fondals i en les boscúries, ho fan els estiuejants en els carrers i pels afores de les viles. ¿Què fora de la nostra contrada sens els esclats de les poncelles primaverenques i sens els refilets dels rossinyols cantaires? Ço mateix fora pe la nostra xamosa vila, en les

caldes d'estiu, sens la visita dels estiuejants. Ells en són les flors estiuenques dels nostres carrers i de les nostres fontanes, els rossinyols i els canaris, que amb ses cantúries i rialles xiscladores, enjoien la nostra fondalada.

¡Ob! si. A mi em plau de debò veure abundor d'estiuejants en la nostra vila. Baldament que els carrers s'en curullessin i, als matins i a les vesprades, les nostres places assolissen el caire d'una Festa Major. Tanmateix tot devé més rialler, quan la vila deixa aquell regust d'isolament i de solitud, que deprimeixen el nostre esperit durant les jornades d'hivern. Ells enforteixen els pulmons llurs amb l'aire pur de les nostres muntanyes i a l'ensem ens fan tastar el flaire d'un progrés i d'una cultura, que potser arribaria ben tard a casa nostrada. Es clar que de vegades també ens fan sentir el baf pestilencial de les grans urbs i ço que surt de les cloaques socials ho escampen arreu on estiuegen; però això no resa per a nosaltres. Els nostres estiuejants són com cal i alguns d'ells s'han amotllat tan bé a la nostra manera d'ésser que'n són com el nostre complement i nosaltres els conceptuem com arbuïcences més distingits. Si jo tingués cabals, n'ompliria de xalets els contorns de la nostra població. Potser aixis la colònia estiuenca devindria més nombrosa i els jorns lliscarien més animats, i les rialles joguineres d'uns jovicells ajogassats, i els cants de les gramoles, i els afligranats tocs